

Sygn. akt **XI Ka 724/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Kurczewska - Śmiech

Protokolant p.o. protokolanta Wojciech Czajkowski

po rozpoznaniu dnia 28 lipca 2015r. w L.

sprawy **R. O.** urodzonego (...) w W. s. Z. i J. z d. C.

obwinionego o czyn z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rykach

z dnia 27 kwietnia 2015r. sygn. akt . **II W 2/15**

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 40 (czterdzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

XI Ka 724/15

UZASADNIENIE

R. O. został obwiniony o to, że w dniu 11 sierpnia 2013 roku ok. godz. 22.00 w miejscowości U., gm. U., pow. (...), woj. (...) na drodze krajowej (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zajechał drogę będącemu w trakcie wykonywania manewru wyprzedzania pojazdowi marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez M. S., który w celu uniknięcia zderzenia zjechał na lewe pobocze, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, uderzając w barierę energochłonną, doprowadzając do uszkodzenia pojazdu

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Rykach **R. O.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania, zwolnił zaś z pozostałej części wydatków, które przeniósł na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez:

- niedanie wiary wyjaśnieniom obwinionego R. O. w zakresie, w jakim przekonywał, że nie wykonał swoim samochodem żadnego manewru w momencie próby wyprzedzenia podjętej przez M. S., że obawiał się o bezpieczeństwo swoje i swojego dziecka i wreszcie że nie posiadał pewności odnośnie tożsamości próbujących go zatrzymać osób – podczas gdy obwiniony R. O. w sposób logiczny przedstawił całe zdarzenie, jego wyjaśnienia znajdowały wsparcie w szeregu bezspornych okoliczności, wskazujących, że mimo napiętej sytuacji zważał na zachowanie bezpieczeństwa na drodze, wreszcie wyjaśnienia te całkowicie korelowały z zeznaniami podejmujących interwencję funkcjonariuszy Policji, zwłaszcza w zakresie w jakim wskazywali oni, że R. O. nie dopuścił się porwania, były też zgodne z doświadczeniem życiowym, albowiem mało prawdopodobne jest, aby osoba wioząca własne małe dziecko podejmowała manewry stwarzające niebezpieczeństwo kolizji;

- poprzez obdarzenie walorem wiarygodności zeznań M. S., które były niekonsekwentne (raz mówił, że samochód kierowany przez R. O. uderzył w jego samochód, następnie utrzymywał, że nie doszło do zetknięcia się samochodów), nielogiczne (powiedział, że wyprzedziwszy R. O. zatrzymał się na poboczu, dając tylko znak R. O., aby się zatrzymał, podczas gdy zachowanie R. O. w takiej sytuacji polegające na zatrzymaniu samochodu i zawróceniu wyraźnie wskazywało, że M. O. zatarasował swoim pojazdem jezdnię; pozbawione logiki było również twierdzenie M. S., że dążąc do ponownego wyprzedzenia i zatrzymania R. O. chciał tylko poinformować go o miejscu położenia najbliższej jednostki Policji), nie znajdowały potwierdzenia w dowodach rzeczowych, były sprzeczne z zebraniem materiałem dowodowym, z którego wyraźnie wynika, że obwiniony R. O. mimo niebezpiecznych zachowań ze strony M. S. (przekroczenie dozwolonej prędkości, oślepianie światłami, zatarasowanie drogi) wielokrotnie dawał przykład rozważnego zachowania się na drodze;

- poprzez danie wiary zeznaniom K. S., które podobnie jak zeznania M. S. nie znalazły wsparcia w dowodach rzeczowych, były sprzeczne z bezspornymi okolicznościami wskazującymi na przestrzeganie przez obwinionego R. O. zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego, wreszcie odbiegały od zasad doświadczenia życiowego, gdyż przypisywały obwinionemu R. O. zamiar podejmowania w trakcie jazdy samochodem manewrów zagrażających życiu zarówno jemu jak i jego małego dziecka,

- poprzez pominięcie okoliczności istotnych dla oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a mianowicie faktu, że M. S. wyprzedziwszy samochód obwinionego R. O. zatarasował własnym samochodem drogę (o fakcie tym napomniano w uzasadnieniu tylko przy okazji relacjonowania stanowiska biegłego) oraz faktu, że obwiniony R. O. nie porwał dziecka i że dziecku nie groziła z jego strony żadna krzywda (fakt ten wynika przede wszystkim z zeznań funkcjonariuszy Policji);

- art. 193 kpk, 42 § 1 kpw poprzez zaakceptowanie opinii biegłego z zakresu techniki i taktyki ruchu drogowego na okoliczność oceny wyjaśnień i zeznań osób występujących w sprawie.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. O. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rykach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia przeprowadzona przez Sąd Okręgowy nie ujawniła, aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień wskazanych w środku odwoławczym, mających wpływ na prawidłowość zapadłego wyroku, czego konsekwencją było uznanie apelacji za niezasadną.

Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie niezbędne dowody, dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, trafnie w ramach uprawnień wynikających z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw ocenił materiał dowodowy, uwzględniając przy tym wskazania art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw oraz zasadnie uznał, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku odpowiadającemu wymogom art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw. Argumentacja zaprezentowana w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, co do

popelnienia przez obwinionego czynu, którego dotyczy apelacja, jest logiczna i przekonujaca, a zatem zasluguje na aprobate. Wapliwosci nie budzi rowniez kwalifikacja prawna czynu.

Oceniajac prawidlowosc postepowania Sadu Rejonowego, a w szczegolnosci gromadzenia i oceny dowodow oraz poczynienia ustalen faktycznych w niniejszej sprawie przez pryzmat wniesionego srodka odwolawczego Sad Okregowy nie stwierdzil uchybień uzasadniajacych zmianę lub uchylenie zaskarzonego wyroku.

Przed wszystkim wskazać nalezy, iz calokszalt ujawnionych okolicznosci poprzedzajacych zdarzenie będaçe przedmiotem osadu w sprawie przeczy twierdzeniom skarżacego co do tego, iz R. O. nie mial pewnosci co do tozsamosci osob usilujacych zatrzymac kierowany przez niego pojazd. W swietle ogolu nastepujacych po sobie zdarzeń opisanych przez swiadkow E. O., M. S. i K. S. podjeta przez obrońce próba przedstawienia obwinionego jako odpowiedzialnego, zarowno za siebie jak i podrozujace z nim w samochodzie dziecko, skazana jest na niepowodzenie, a to jak ksztaltowaly sie relacje pomiedzy obwinionym i E. O. oraz jak nalezy ocenic zachowanie obwinionego wzgledem córki, dla prawidlowosci osadu w sprawie niniejszej zadnego znaczenia sie posiada.

Co sie zaś tyczy zasadniczej argumentacji wniesionego srodka odwolawczego, która w przypadku jej podzielenia mogla ewentualnie skutkowac odmienna od przyjeta przez Sad Rejonowy ocena zachowania stanowiacego osnove zarzutu wniesionego wniosku o ukaranie, to wskazać nalezy, iz Sad Rejonowy wlasciwie przeanalizowal zebrany w sprawie material dowodowy, prawidlowo weryfikujac zeznania swiadkow i wyjasnienia obwinionego w oparciu o opinie bieglego z zakresu ruchu drogowego, który to dowod, co nalezy podkreślić, nie zawiera w sobie oceny zebranego w sprawie materialu dowodowego, a analize i ocene taktyki oraz techniki jazdy kierujacych (bazujac, co oczywiste, na wyjasnieniach obwinionego i zeznaniach swiadkow) przez pryzmat przepisow prawa o ruchu drogowym, i wysnul wlasciwe wnioski co do tego, iz wprawdzie obaj uczestnicy ruchu drogowego popelnili szereg nieprawidlowosci, to zagrozenie bezpieczenstwa w ruchu wywolane zostalo nieprawidlowym zachowaniem obwinionego R. O. opisanym w zarzucie. Jakkolwiek obwiniony nie przyznal sie do popelnienia zarzucanego mu czynu, twierdzac, iz w momencie wyprzedzania przez M. S. kierowanego przez niego samochodu, nie wykonal zadnego niebezpiecznego manewru, który wymusiłby na drugim z uczestnikow podjecie manewrow niwelujacych niebezpieczenstwo zaistnienia kolizji drogowej, to tak prezentowanej przez obwinionego wersji przebiegu zdarzenia poprzedzajacego utrate panowania nad pojazdem przez M. S. i uderzenie w bariere energochlonna, przeczy treść przeciwnego do wyjasnień obwinionego materialu dowodowego, któremu to Sad pierwszej instancji slusnie nadal walor wiarygodnosci, odmawiajac go wersji lansowanej przez obwinionego. Podjeta przez obrońce próba wykazania, iz Sad Rejonowy niezasadnie dal wiarę zeznaniom M. S. i K. S. opiera sie na eksponowaniu tego rodzaju okolicznosci, które na etapie postepowania pierwszoinstancyjnego zostaly wyjasnione. Rozbieznosci w relacjonowaniu przebiegu zdarzenia w zeznaniach swiadkow okazaly sie pozorne i zostaly przez Sad Rejonowy wyjasnione. Co prawda swiadek M. S. zeznal pierwotnie, iz pojazd obwinionego uderzyl w jego samochód (k. 80v), to odpowiadajac na pytanie zadane mu przeciez przez obrońce wskazal, co tez za podstawe poczynionych ustalen faktycznych przyjal Sad Rejonowy, iz pojazdy pokrzywdzonego i obwinionego w ogole sie nie zetknely (k. 81), a wykonany przez niego manewr, który w efekcie skutkowal uderzeniem w bariere, nastapil w reakcji na gwałtowny manewr samochodu kierowanego przez obwinionego, który zostal odebrany przez niego jako próba zjechania na pas ruchu, którym tenze poruszal sie.

Co prawda podstawowymi dowodami w sprawie, które posluzily Sadowi Rejonowemu do rekonstrukcji zdarzenia sa zeznania M. S. i K. S.. Niemniej jednak sa one wystarczajace do przyjecia sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. Brak jest bowiem przyczyn, dla których dowody te nalezalboby zakwestionowac. Oparcie wyroku na dowodach, o których mowa powyzej, bylo prawidlowe. Pozytywna ocena dowodow, na których oparl swoje rozstrzygnięcie Sad Rejonowy, uwzgledniajaca wymogi art. 7 kpk (stosowanego do spraw o wykroczenia poprzez odeslanie zawarte w art. 8 kpw) nie budzi zastrzezeń podobnie jak i uznanie za niewiarygodna wersji obwinionego.

Tak wiec slusnie ustalil Sad Rejonowy, iz obwiniony R. O. ponosi wine w zakresie zarzucanego wykroczenia

Wskazać nalezy rowniez, iz kontrola zaskarzonego orzeczenia nie ujawnila, aby wysokość orzeczonej obwinionemu kary grzywny byla kara razaco niewspolmierna w rozumieniu art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 438 pkt 4 kpk. Kara

ta uwzględnia w sposób właściwy okoliczności określone w art. 33 kw. Kara grzywny w rozmiarze 400 zł jest karą współmierną i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze, nie stwierdzając uchybień procesowych mogących mieć wpływ na treść wyroku, a przewidzianych w art. 104 § 1 kpsw, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w sprawie uzasadnia treść art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

Magdalena Kurczewska-Śmiech